

XIN GIỮ MẮT CON KHỎI NHÌN THEO NHỮNG GÌ HƯ ẢO

... Mona và Hadi là cặp tình lý tưởng. Đôi bạn quen nhau từ tuổi 17 và thổ lộ: "Chúng tôi khấn-khít như mưa từ mây và tia nắng từ mặt trời".

Thế rồi sau 10 năm tràn trề hạnh phúc, tình yêu vợ chồng gặp thử thách. Chỉ nhờ Đức Tin Công Giáo và sức mạnh của lời cầu nguyện mà người vợ mới có thể vượt thắng khó khăn, giữ niềm chung thủy và sẵn sàng tha thứ tất cả để khởi sự lại từ đầu. Xin nhường lời cho bà Mona.

Hadi là mối tình đầu và là mối tình duy nhất của tôi. Chúng tôi xuất thân từ Mazraat del Dahr, một làng quê mất hút nơi đất nước Libăng thân yêu. Tôi yêu Hadi ngay từ buổi gặp mặt đầu tiên. Tuy vậy, phải chờ đến 7 năm sau chúng tôi mới nên duyên vợ chồng. Lý do như thế này.

Bước vào tuổi trưởng thành tôi học thêm tiếng Pháp và hành nghề nhà giáo. Hadi học luật. Nhưng trước khi thi ra trường, anh từ giã thế gian để vào tu dòng Trappiste ở Latruon và tận hiến toàn thân cho THIÊN CHÚA.

Cuộc ra đi của Hadi khiến tôi rơi vào cơn khủng hoảng. Tôi ngược mắt van xin Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA ban cho tôi ơn có thể quên chàng. Trong một giấc mơ tôi thấy Hadi trở về trên chiếc thuyền căng buồm bên bờ hồ lạnh gió. Và 6 tháng sau, giấc mơ trở thành sự thật.

Nơi đan viện, Cha Bề Trên thấy Hadi được kêu gọi sống giữa đời và THIÊN CHÚA đặt bên cạnh chàng hai cột trụ chống đỡ: anh trai của Hadi và người con gái tên Mona là chính tôi!

Chúng tôi chính thức thành hôn vào mùa hè năm 1965. Trong vòng 5 năm, THIÊN CHÚA ban cho gia đình chúng tôi 4 đứa con, 2 gái, 2 trai: Carol, Sandra, Fady và Tony. Chồng tôi hành nghề thẩm phán và trong 10 năm, gia đình chúng tôi bơi lội trong biển tình hạnh phúc. Tất cả sống trong hòa hợp và được THIÊN CHÚA chúc lành. Khoảng thời gian này, trong một giấc mơ, Đức Mẹ MARIA hỏi tôi:

- Con ao ước điều gì?

Tôi thưa:

- Ơn cứu rỗi cho từng người trong gia đình con!

Tôi hiểu ngay sau đó tầm quan trọng của giấc mơ.

Thật vậy! Năm 1975 chiến tranh bùng nổ trên quê hương Libăng thân yêu và cuộc sống chúng tôi trở thành cơn ác mộng! Làng quê chúng tôi - nơi chồng tôi trọn lòng gắn bó - bị quân thù vây bủa chung

quanh. Trong thời gian Libăng bị chiếm đóng, Hadi nhiệt tâm hợp tác để cứu sống rất nhiều tín hữu Kitô, do đó, anh trở thành đích nhắm của quân thù. Mạng sống anh thật mong manh. Gia đình chúng tôi sống nơi thủ đô Beirut, cách không xa vùng sôi sục khói lửa chiến tranh. Chúng tôi sống trong nơm-nớp sợ hãi, bởi vì, vào bất cứ lúc nào, binh lính cũng có thể ập vào nhà và giết chết chúng tôi. Carol - con gái đầu lòng của chúng tôi lúc ấy còn là một đứa bé - nay vẫn nhớ rằng:

- Con sẽ không bao giờ quên cảnh tượng hành hạ tù nhân ngay trên các đường phố của chúng ta!

Sống thời kỳ chiến tranh không chỉ có nghĩa là sống trong lo âu kinh hoàng mà còn có nghĩa là sống không điện không nước không điện thoại và phải xếp hàng để mua nhu-yếu-phẩm. Nhiều khi chúng tôi không thể đến nhà thờ tham dự Thánh Lễ và con cái chúng tôi không thể đến trường học.

Thế nhưng chiến tranh không phải chỉ có thế! Niềm lo âu cay đắng nhất của tôi lúc ấy lại là chồng tôi. Hadi là một người chồng ưu ái, một người cha tận tụy, một người bạn tốt, một công dân gương mẫu, phục vụ xã hội với tinh thần chuyên nghiệp, bỗng từ từ thay đổi cách sống. Anh biến mất khỏi nhà nhiều ngày nhiều đêm mà không một lời giải thích .. Những lần vắng nhà cứ kéo dài thêm và trở thành nặng nề không thể chịu đựng nổi. Ban đầu, tôi phản ứng dữ-dẫn và muốn anh phải ý thức về cách sống tồi-tệ của anh. Nhưng vô hiệu! Tôi đành khép kín trong cô đơn với niềm ray-rút và nỗi lo sợ khôn tả.

Chính vì Hadi thỉnh thoảng mới trở về nhà nên tôi phải cáng đáng công tác giáo dục con cái, đồng thời phải đi làm để có tiền nuôi sống gia đình. Tình yêu dành cho con cái khiến tôi phải tìm ra trăm ngàn lý lẽ để biện minh cho sự vắng mặt của thân phụ chúng nó. Cuộc sống trở thành hỏa ngục. Tôi chỉ còn một ý tưởng: "Phải cứu hôn nhân và gia đình!" Nhưng cứu bằng cách nào thì tôi không biết! Nơi nương náu duy nhất của tôi là THIÊN CHÚA và lời cầu nguyện.

Năm tháng trôi qua mà không có chút thay đổi nào từ phía chồng tôi.

Trước khi mức độ căng thẳng khiến thần kinh bị vỡ tung, một ngày, tôi quyết định lén đi theo Hadi để xem anh làm gì, hầu biết rõ sự thật. Anh đi đâu khi anh không đến sở làm việc??? Anh ngủ nơi nào khi anh không ngủ ở nhà??? Và tôi đã tìm thấy anh ở sông bài, ngồi chơi với những kẻ tôi không hề quen biết. Thì ra, để trốn khỏi ám-ảnh dày vò, anh tìm quên đi nơi cờ bạc và như thế, anh làm tiêu-tán mọi tiền của của gia đình.

Tôi tìm cách đưa anh ra khỏi thói mê tạt xấu làm hủy hoại chính anh và cả gia đình. Anh hứa với tôi sẽ từ bỏ tạt xấu, nhưng rồi chứng nào vẫn tạt ấy! Anh làm cho tôi hiểu anh rơi vào sông bài vì bị cám dỗ chứ không vì hư-đốn! Do đó tôi cảm thấy thương hại anh và thật lòng tha thứ cho anh!

Thời gian nặng nề trôi qua. Tôi tiếp tục một mình gánh vác gia đình. Tôi cố gắng tối đa để tránh cho hình ảnh của Hadi khỏi bị bôi nhọ. Nhưng rồi con cái biết và cũng tìm cách giúp cha chúng nó thoát khỏi tạt

xấu. Nhưng vô hiệu! Mặc cho bao giọt nước mắt hòa với lời trách cứ cũng vô ích! Mọi cố gắng như rơi vào khoảng không. Tôi mệt đừ và xem ra THIÊN CHÚA thật gần cũng hình như bỏ rơi tôi. Trong cơn khốn cùng, trong nỗi tuyệt vọng, tôi van xin Đức Nữ Trinh Rất Thánh MARIA giúp tôi kiên trì trong Đức Tin.

Tôi tuyệt nhiên không nghe lời người đời khuyên ly dị, bởi vì, tôi nhớ rõ vào chính ngày lễ cưới, tôi long trọng thề hứa với Hadi:

- Em sẽ trung tín với anh khi an vui cũng hồi nguy khó cho đến khi nào cái chết chia lìa chúng ta!

Nhờ thế mà cho dù Hadi gây cho tôi thương tích trầm trọng, tôi vẫn tiếp tục yêu anh, dù rằng không thể nào diễn tả hết nỗi đau khổ. Tôi thề hứa giữ lòng trung tín và tôi luôn luôn tha thứ cho chồng.

Bây giờ nhớ lại chặng đường trải qua, tôi biết rằng THIÊN CHÚA đã bồng tôi trên tay Ngài khi ban cho tôi muôn vạn ơn lành, bởi vì, một mình, tôi không thể nào tiến bước.

Rồi chúng tôi không còn đề cập đến lối sống bất chính của chồng, nhưng tôi linh cảm Hadi đã tiếp nhận sự tha thứ của tôi, bởi vì, cho dù sống bất xứng, anh vẫn tiếp tục kính trọng và ngưỡng mộ tôi. 15 năm sau, khi chiến tranh chấm dứt thì cùng lúc chồng tôi cũng thay đổi lối sống. Anh vẫn còn vắng nhà nhưng bắt đầu đưa tiền để tôi chăm lo gia đình. Ban đầu ít-ít rồi dần dần nhiều hơn đều đặn hơn và sau cùng thì anh vui vẻ trao hết tiền cho tôi!

Ôi, kể sao cho xiết lòng tôi van xin Đức Mẹ MARIA đưa anh Hadi trở về với gia đình! Và Đức Mẹ đã nghe lời tôi nài van. Sau cùng thì chồng tôi dứt bỏ được thói cờ bạc. Tôi nghỉ làm và ở nhà chăm sóc chồng con. Cuộc sống hôn nhân của vợ chồng tôi hưởng nếm mùa xuân thứ hai. Hadi trở về với những đức tính cao đẹp của thuở ban đầu. Chúng tôi sống hạnh phúc cho đến mùa hè năm 2008 thì cơn đứng tim đã đột ngột đưa Hadi về với Chúa, sau gần 70 năm sống trên cõi đời này ..

... "Lạy Chúa, xin dạy con đường lối thánh chỉ, con nguyện đi theo mãi đến cùng. Xin cho con được trí thông minh để vâng theo luật Ngài và hết lòng tuân giữ. Trên đường mệnh lệnh Chúa, xin dẫn con đi, vì con ưa thích đường lối đó. Xin hướng lòng con nghiêng về thánh ý, không ngả theo lợi lộc tiền tài. Xin giữ mắt này khỏi nhìn theo những gì hư ảo, và cho con được sống nhờ đường lối của Ngài. Xin thực hiện cho tôi tớ Ngài đây lời đã hứa, để người người kính sợ Thánh Danh. Xin giữ con khỏi nỗi nhục nhục con vẫn sợ, vì quyết định của Ngài tốt đẹp dường bao! Con khát khao huấn lệnh của Ngài, vì Ngài công chính, xin cho con được sống" (Thánh Vịnh 119(118), 33-40).

("PRO DEO ET FRATRIBUS - Famiglia di Maria", Il Perdono è una forza che trasforma, Marzo/Aprile 2010, Pubblicazione mensile, Anno 21, N. 148-149, trang 23-25)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt